

In dialoog met de Céou,

Wat vooraf ging:

Vanmorgen werd ik wakker in de vaste overtuiging dat het onzin is wat wij doen: wij banjeren maar over andermans grond alsof het niets is. Ik was net zo verontwaardigd als die landeigenaar die ons van zijn land afstuurde.

Zo werd ik me bewust van het bestaan van twee werelden: de “onze”, sjamaanse wereld en “de maatschappij” waar eigendom van land normaal is. Ik kan dus kiezen – ik moet dus kiezen – ben/blijf ik sjamaan of niet. Bekijk ik de wereld als een golfverschijnsel of als een deeltjesverschijnsel? Uiteindelijk ontdek ik dat het neerkomt op steeds een keuze maken.

Het verhaal

“En Céou, denk je dat ik sjamaan moet blijven?”

“Dat is een moeilijke vraag Hans. Ik kan dat niet voor jou beoordelen. Wij zijn in iedergeval grote vrienden. Je hebt me veel gegeven met je verhalen en met je getrommel.”

“Waar woon jij Céou?”

“Hier in de bedding.”

“Je bent zo lang, ik kan altijd meer een stukje van je zien.”

“Toch ben ik het.”

“Van mijn thema, vragen stellen, is niet veel terecht gekomen.”

“Je hebt wel veel antwoorden gehad.”

“Weet jij wat mijn vraag is?”

“Jij bent het antwoord op jouw vraag.”

“Ben ik ook de vraag dan?”

“Ja.”

“Het voelt goed, maar ik snap er niks van.”

“Ik ben blij dat ik gevoeld heb hoe zeer ik Riet en Maris missen kan.”

Een vlinder strijkt anderhalve meter vóór me neer.

Hij spreidt zijn vleugeltjes.

“Stuur jij die nou?”

“Ja.”

“Dank je. Ik denk inderdaad dat Riet en ik gewonnen hebben deze week. We kunnen zo goed verder. We begrijpen van elkaar waar we mee bezig zijn. Dat kan niet anders dan ruimte opleveren.”

“Nóg meer?”

“Hoezo nóg meer?! We hebben allebei ruimte nodig en wederzijds begrip om onze dingen te doen. Onze plaats in het geheel in te nemen.”

“Staan jullie ook dan?”

“Ja, in zekere zin staan wij. Hoewel we ons heel goed en snel kunnen verplaatsen. Maar daarmee verlaten we onze plek tussen de andere mensen niet.”

“Ik snap er niets van.”

“Het is ook niet belangrijk. Hé, even wat anders: waar brengt mijn trommel mij heen als ik zit te trommelen?”

“Naar vorige levens.”

“Durf ik daarom niet te kijken?”

“Ik denk het.”

